

UZASADNIENIE

Powód Towarzystwo (...) Spółka akcyjna wniósł o zasądzenie od pozwanego W. P. kwoty 633,95 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych, tytułem wynagrodzenia za wykonany transport drogowy przez ubezpieczonego przewoźnika, na którego rzecz powód wypłacił odszkodowanie.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na ich rzecz od powódki kosztów procesu, podnosząc zarzut potrącenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany W. P. nawiązał współpracę z T. M. Ł., J. Ł., Spółką jawną (zwaną dalej przewoźnikiem), której zlecał przewozy w transporcie międzynarodowym.

Pozwany otrzymał od Transport K. B..V. zlecenie na przewóz towaru w transporcie międzynarodowym, z Niemiec do Holandii, w dniu 22 lipca 2019r. Następnie zlecił jego wykonanie przewoźnikowi, który przyjął zlecenie bez zastrzeżeń.

W trakcie załadunku towaru kierowca przewoźnika uszkodził rynną dachową budynku, za który odpowiadała firma (...).V. Kierowca przyznał się do uszkodzenia. Przewóz towaru odbył się prawidłowo, we właściwym terminie i bez zastrzeżeń w zakresie dostawy.

W związku z usługą przewoźnik w dniu 31.07.2019r. wystawiła fakturę Vat (...) na umówioną kwotę frachtu 675,76 euro brutto.

Następnie pozwany zlecił przewoźnikowi kolejny przewóz na tej samej trasie, od 13 do 14 sierpnia (...). Przewóz został wykonany prawidłowo, w związku z czym przewoźnik wystawił fakturę Vat (...)na umówioną stawkę frachtu 648,21 euro brutto.

Bezsporne.

W związku z uszkodzeniem rynny K. B..V. zwrócił się mailowo do pozwanego o zgłoszenie uszkodzenia do jego ubezpieczyciela, mimo to ani pozwany ani przewoźnik nie zgłosili szkody ubezpieczycielowi.

Dowód:

- mail, k. 106, 111.

- zeznania P. Ż., k. 143

- zeznania W. K., k. 144.

W dniu 16 września 2019r. K. B..V. wystawiła pozwanemu notę obciążeniową na kwotę 766,35 euro, tytułem kosztów związanych z uszkodzoną rynną, potrącając tą kwotę z należnym pozwanemu wynagrodzeniem.

Bezsporne.

W dniu 7 listopada 2019r. pozwany wystawił przewoźnikowi notę obciążeniową w wysokości 766,35 euro, w związku z uszkodzeniem budynku i obciążeniem przez jego kontrahenta.

Dowód:

- nota obciążeniowa.

Pozwany nie zapłacił w terminie umówionego wynagrodzenia przewoźnikowi, dlatego ten w dniu 7 lutego 2020r. zgłosił szkodę własnemu ubezpieczycielowi – tj. powodowi Towarzystwu (...) Spółce akcyjnej - z którym łączyła go umowa ryzyka kredytu kupieckiego. Po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym, w dniu 20 lutego 2020r., powód wypłacił ubezpieczonemu przewoźnikowi odszkodowanie w łącznej wysokości 5167,65 zł, z tytułu niezapłaconych przez pozwanego faktur Vat (...), z uwzględnieniem udziału własnego w szkodzie.

Bezsporne.

Powód zgłosił roszczenie w wysokości 1323,97 euro tytułem wypłaconego odszkodowania pozwanemu, który poinformował go mailem o wystawionej przewoźnikowi nocie obciążeniowej.

Bezsporne, a nadto dowód:

- maile, k. 88-91, 97.

Pozwany w dniu 4 marca 2020r. zapłacił na rzecz powoda kwotę 557,62 euro, nie uiszczając pozostałej kwoty należnego przewoźnikowi wynagrodzenia.

Bezsporne.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Powódka wywodziła roszczenie z umowy ubezpieczeniowej i art. 828 kc zgodnie, z którym jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Jeżeli zakład pokrył tylko część szkody, ubezpieczającemu przysługuje co do pozostałej części pierwszeństwo zaspokojenia przed roszczeniem ubezpieczyciela.

Przewoźnika (pierwotnego wierzyciela) z pozwanym łączyła zaś umowa przewozu, której elementy istotne określa art. 774 k.c., a z uwagi na międzynarodowy charakter przewozu (Niemcy- Holandia) zastosowanie znalazły przepisy konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z 19 maja 1956 r. (Dz.U. 1962 Nr 49 poz. 238). Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 konwencji akt ten stosuje się do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się.

Art. 3 tej Konwencji CMR stanowi, że przewoźnik odpowiada, jak za swoje własne czynności i zaniedbania, za czynności i zaniedbania swoich pracowników i wszystkich innych osób, do których usług odwołuje się w celu wykonania przewozu, kiedy ci pracownicy lub te osoby działają w wykonaniu swych funkcji.

Bezsporne między stronami było zawarcie umowy przewozu oraz ubezpieczenia, ich treść, zaistnienie szkody, przyczyny jej powstania, sprawcy szkody, opóźnienie w zapłacie frachtu.

Spór zaś dotyczył sposobu naprawienia szkody wyrządzonej przez kierowcę, powstania wierzytelności pozwanego i jej potrącenia.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutu potrącenia zgłaszanego przez pozwanego. Jak wynikało z przedłożonych twierdzeń i dowodów w dniu 7 listopada 2019r. pozwany wystawił przewoźnikowi notę obciążeniową na kwotę 766,35 euro, określając termin jej płatności na 45 dni. Jednocześnie jednak nie złożył żadnego oświadczenia o potrąceniu, a co najmniej nie zostało to wykazane. W korespondencji mailowej pozwany jedynie sugeruje, że kompensata może być w przyszłości dokonana. Zgodnie z art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem

siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Potrącenia dokonuje się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe (art. 499 k.c.).

Zdaniem sądu nie można było również uznać zapisu w tytule przelewu za skuteczne potrącenie. Oświadczeniem woli powinno być bowiem wyrażone w sposób ujawniający wolę dostatecznie jasno dla adresata, tak zaś nie było w sprawie.

C. więcej nawet przy założeniu, że istotnie było oświadczeniem o kompensacie, nie mogłoby zostać uznane za skuteczne. W tym względzie w całości podzielono stanowisko Sądu Najwyższego, który stwierdzał, że przepisy art. 828 kc stanowią szczególny przypadek podstawienia (subrogacji), o którym mowa w art. 518 § 1 pkt 4 i § 3 kc. To wskazuje, że wierzytelność nabyta przez ubezpieczyciela jest, co do natury, tą samą, jaką w stosunku do osoby odpowiedzialnej za szkodę miał ubezpieczający. Skoro tak, to w procesie dłużnik nie może być w gorszej sytuacji, niżby był w procesie odszkodowawczym, wdrożonym przez poszkodowanego ubezpieczającego. W konsekwencji, na ubezpieczyciela wierzytelności przechodzi wraz z istniejącymi ograniczeniami (art. 513 kc) – tak w wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna i Administracyjna z dnia 31 maja 1985 r. III CRN 148/85.

Zgodnie z treścią art. 513 § 3 kc, stosowanego per analogiam również do mającego miejsce w niniejszej sprawie cessionis legis, dłużnik może z przelanej wierzytelności potrącić wierzytelność, która mu przysługuje względem zbywcy, chociażby stała się wymagalna dopiero po otrzymaniu przez dłużnika zawiadomienia o przelewie. Nie dotyczy to jednak wypadku, gdy wierzytelność przysługująca względem zbywcy stała się wymagalna później niż wierzytelność będąca przedmiotem przelewu. Niewątpliwie zaś wierzytelności stanowiąca przedmiot nabycia stała się wymagalna wcześniej (wrzesień i październik 2019r.), niż zgłaszana wierzytelność pozwanego z noty obciążeniowej.

Już więc z tych powodów powództwo o zapłatę pozostałego przewoźnego należało uwzględnić, w braku innych zarzutów pozwanego co do wykonania zleconych przewozów.

Jedynie więc na marginesie należy wskazać, że bez znaczenia był zarzut powoda (a wcześniej przewoźnika) co do niezgłoszenia przez pozwanego czy też poszkodowanego szkody jego ubezpieczycielowi. Zgodnie bowiem z art. 822 § 4 kc jedynie od decyzji uprawnionego zależy czy będzie dochodził odszkodowania od sprawcy szkody czy bezpośrednio od ubezpieczyciela. Tym niemniej uzasadniony był zarzut powoda, co do niewykazania uzasadnionej wysokości odszkodowania. Jedynym dowodem w tym względzie była nota obciążeniowa wstawiona przez poszkodowanego pozwanemu. Pozwany nie wykazał jednak, aby istotnie kwota taka stanowiła normalny koszt naprawy uszkodzonej rynny. Nie załączono żadnych dowodów źródłowych wykazujących koszt naprawy.

Mając na uwadze powyższe powództwo uwzględniono w całości, mają na uwadze, że łącznie wypłacone przez powoda odszkodowanie z tytułu niezapłaconych faktur wyniosło 1191,57 euro, a pozwany do tej pory uiścił wyłącznie 557,62 euro tytułem zaległości.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 7 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc, na które składało się wynagrodzenie pełnomocnika 900 zł, opłata od pozwy 200 zł i opłata od pełnomocnictwa 17 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)